

Gyombolai Mártonné, Éva 1936 – 2013

Éva (néni) a Bokor nagy öregjei közé tartozott, tiszta és tiszteletre méltó életet élt. Akik ismerték tudják, hogy saját magát mindig háttérbe szorítva segített a környezetében élőknek éppúgy, mint a távoli rászorulóknak, mindig „a másik” érdekét nézte. Élete végéig hűséges volt: férjéhez-családjához-barátaikhoz-közösségeihez-Bokorhoz-Egyházhoz-rászorulókhöz. Elkötelezett, odaadó, hitében állhatatos élete mindannyiunk számára világító példa – most és mindörökké.

Marcival 58, a Bokorral 40 évig élt szeretetben, hűségben, szolgálatban. Vér szerint hét, lélek szerint sok száz gyermeket nevelt, mint édesanya és pedagógus.

Nyitott szívű, segítőkész, imádságos lélekkel nevelte, növelte Istenben való elköteleződését és bizalmát. Minden törekvésével azon volt, hogy Jézus evangéliumi tanítását kövesse életének minden napján. Szavaival és tetteivel, egész szerető magatartásával sokunk példaképe volt. Az „Öregek 2”, a „Pótkávé” és több váci közösség oszlopos tagjaként őrizzük szeretetünkben, és a boldog viszontlátás reményében.

Trásy Éva

***

Búcsúztató

Amikor Éva és Marci testvéreink egymásra találtak, dinasztiaát alapítottak. Se vége, se hossza azok sorának, akik nekik köszönhetik az életüket. Legendáshírűen nagy család jött össze erre a szentmisére, hogy megköszönjék az Istennek édesanyjukat.

De összegyűlt itt egy másik, még nagyobb család, amelynek testvérünk ugyancsak tagja. (Szándékosan nem tettem hozzá, hogy „volt”!). Több mint 30 esztendeje annak, hogy Éva rátalált Marcival együtt egy testvérbaráti közösségre. Ez a közösség annak a közösséghálózatnak volt a tagja – és tagja azóta is –, amelyet jelenleg Bokor néven ismernek. Hát ez a Bokor az a bizonyos még nagyobb család, amely most itt felsorakozik a vérszerinti rokonság mellé, hogy velük együtt köszönetet mondjon. Mert van miért! Ahogyan Éva nem tudta volna elképzelni e három évtized során életét a Bokor nélkül, ugyanúgy a Bokor is elképzelhetetlen lett volna őnélküle. Ennek a Bokornak a nevében szólaltam most meg. Elsősorban az „Öregek 2” nevű közösség nevében, amelyben együtt imádkoztunk, tanultunk, és töltöztünk erővel, kegyelemmel. Azután egy másik közösség nevében is, amelyet tréfásan „Pótkávénak” szoktunk nevezni, amely a közös felüdülést, szórakozást szolgálta.

Éva kezdettől fogva magáévá tette a Bokor eszményeit. Köztudott, hogy kis pedagógusi nyugdíjából meglehetősen szerényen éltek. Mégis mindig megtalálta a módját, hogy a harmadik világ éhezői számára hónapról hónapra eljuttassa a nem csekély összeget tartalmazó

borítékot. Erről közvetlen tapasztalatunk van. Megalkuvás nélkül vállalta Jézushoz tartozását akkor is, amikor ez emberi mércével mérve hátrányt jelentett számára. Azt pedig legszebben Marci fogalmazta meg, hogy „két lábon járó szeretet” volt, akinek mindig az képezte legfőbb gondját, hogy segítsen mindenkinek, akin csak tud. Ezért vállalt hosszú időn át aktív tevékenységet a helyi karitásban is. És amikor mindenféle különködő vélekedések ütötték fel fejüket a jézusi tanítással kapcsolatban, ő mindig hűségesen kitartott amellett, amit akkor tett magáévá, amikor a Bokrot megismerte.

Földi életből való távozása alkalmat ad arra, hogy mindezt megköszönjük az Istennek, de valójában lényeges változást nem jelent ez az esemény. Hiszen közösségünk nem csak akkor élt, amikor éppen fizikailag is együtt voltunk. Együtt voltunk és vagyunk mi folyamatosan, a közösség tagjai, sőt bizonyos tekintetben az egész Bokor. Együtt vagyunk szeretetben és egymásra figyelve egy nagy – hogy úgy mondjam – „virtuális szobában”, amelyiken van egy ajtó: ez az ajtó időnként kinyílik, hogy egy-egy testvérünk átmelessen a szomszédos titokzatos szobába. Tárt karokkal várja őt ott mennyei Apácskánk, hogy most már minden zavaró körülménytől mentesen folytathassa azt, amit itt elkezdtünk.

Kezdte a sort a nemrég boldoggá avatott Sándor István, aki annak idején Gyurka testvérünk lelkigyakorlatos beszédeit kinyomtatta, és egyébként is ezer szállal kötődött az akkor alakuló közösségeinkhez, aztán folytatódott Andival, a Hampel házaspárral, Gyurkával, hogy csak a nevezetesebbeket említsem (hiszen a neveket vég nélkül sorolhatnám), míg most Éva testvérünk számára nyílt ki az ajtó. Nem számoltam meg, de az az érzésem, hogy lassanként többen vannak odaát, mint ahányan még mi toporgunk az ajtó előtt, várva, hogy számunkra is megnyíljék. Így hát közösségi találkozóink nem szűnnek meg, csupán súlypontjuk helyeződik át.

Nekünk most egy ideig rossz lesz, hogy nélkülöznünk kell Éva kedves közelségét. Kérjük őt, imádkozzék értünk, itt maradottakért: tudjuk őhöz hasonlóan intézni itteni életünket, hogy elérkezhessek számunkra is a boldogító találkozás napja Apácskánkkal, övele és többi testvérünkkel.

Tarnai Imre

***

*Hazatért egy drága, tiszta lélek
Oltalmazó, küldő Istenéhez
Egy szerető Feleség, Anya
Istenről szólt tette és szava
Mint két lábon járó szeretet
Úgy örködjél életünk felett,
Szent erődöt kölcsönözve nekünk
Míg Istenhez, s hozzád hazatérünk*

Gyombolai Márton, 2013